

Andere boeken in deze reeks:

Lúcia Flores en de vloek van de aaskevers

Lúcia Flores en de behekste kermis

Chinouk Thijssen

Lúcia Flores en de mysterieuze cadeautjesfabriek

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Stefan Yamá Cab

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: fantasie, familie

NUR 282

ISBN 978 90 448 4720 8

D/2022/4124/343

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.chinoukthijssen.com

EEN BIJZONDER PAKKETJE

Buiten tikte de regen hard tegen het raam. **TIK, TIK, TIK TAK TIK.** Lúcia Flores staaarde ernaar terwijl de meester vertelde over de spannende geschiedenis van de Romeinen. Ze probeerde heus wel aandachtig te luisteren, maar toch was ze afgeleid. Ze kon niet stoppen met denken aan haar grootvader, abuelo Hugo. Het was al weken geleden dat ze hem voor het laatst had gezien. Daarna had hij geen teken van leven meer gegeven.

Voor de meeste mensen klonk dat misschien logisch, want technisch gezien leefde Hugo Flores niet meer. Maar hij was nu in een groot universum met allemaal verschillende, bijzondere landen, waar mensen verder leefden die in de normale wereld overleden waren. Het allermooiste was dat Lúcia haar grootvader daar weer kon zien. Steeds in een nieuw avontuur. Zo had ze al heel wat spannends meegemaakt de afgelopen weken. Pasgeleden moest ze zelfs vier heksenzusters trotseren en verslaan. En dat was haar gelukt! Abuelo Hugo zei vroeger al dat Lúcia veel in haar mars had. Ha! Nu kreeg ze trek in chocola!

Lúcia grinnikte in zichzelf, en meteen voelde ze een irritant getik op haar linkerschouder. Ze draaide zich om en keek recht in het gezicht van Dion. Haar vervelende klasgenoot.

‘Meester!’ riep hij hard door de klas. ‘Lúcia zit niet op te letten!’

Lúcia keek de jongen met een boos gezicht aan.

‘Lúcia Flores, kun je herhalen wat ik net heb verteld?’ vroeg de meester aan haar.

‘Eh ... eh ...’ sputterde Lúcia. ‘Iets over de ... Romeinen?’ probeerde ze.

De meester trok zijn linkerwenkbrauw op. ‘Zit je weer niet te luisteren, Lúcia? Daar hebben we het al een keer over gehad.’

Lúcia zuchtte en knikte. ‘Het spijt me, meester.’

Sinds ze haar grootvader weer had gezien, kon ze zich nog maar moeilijk concentreren op school. De avonturen die ze met abuelo Hugo meemaakte, waren dan ook veel leuker! Als de meester zou weten wat Lúcia allemaal al had gedaan, zou hij heel jaloers zijn. Net zoals Dion. Die zou ook wel willen dat hij naar bijzondere werelden kon reizen met de Welbepaalde Betoverde Limotrein en Johannes Groen de Heer de Conducteur. Misschien wilde iedereen wel meemaken wat Lúcia mocht ervaren. Samen zijn met een verloren dierbare, en dan niet in een droom, maar echt.

Lúcia rechtte haar rug en nam zich voor om nu echt goed naar de meester te luisteren. Zijn mond was open, er moest geluid uit komen. Maar Lúcia verstond er niets van. Er was iets anders wat haar aandacht trok. Geritsel. Gefluister. Een stem! Lúcia’s ogen werden groot. Haar hele lichaam begon te tintelen. Was het echt zover? Hoorde ze dit goed?

Langzaam stond Lúcia op en ze rende naar de deur, maar vlak voordat ze haar hand op de hendel wilde leggen, bleef ze staan. O ja, ze moest zich natuurlijk afmelden bij de meester.

‘Ikbennaardewc!’ riep ze snel, zonder te kijken of de meester het wel hoorde en goedkeurde. Lúcia draaide de wc-ketting bij de deur op rood en rende de gang op.

Met elke stap die ze zette, werd het geluid duidelijker.

‘Lúcia, ga hier naar rechts!’ klonk de welbekende stem.

Ze sloeg rechts af en ze zocht en ze zocht.

‘Ik kan u niet vinden.’ Lúcia fluisterde, ook al was ze de enige op de gang. Of, nou ja, dat dacht ze. Wat Lúcia niet kon zien, was dat haar vervelende klasgenoot Dion achter haar aan was gekomen.

‘Hierzo, cariña,’ riep Hugo Flores.

Lúcia draaide haar hoofd naar de plek waar de stem vandaan kwam. Ze liep langzaam naar de deur en duwde de hendel naar beneden. Verbaasd bleef ze even stilstaan en ze bekeek de kleine vierkante ruimte. Links stond een groot bruin rek vol met dozen, en met bezems en veger en blik ertegenaan. Rechts stonden allemaal grote dozen opgestapeld, met etiketten op de voorkant waarvan ze er niet één kon ontcijferen. En wat rook hier zo muf?

‘AHUM, UGH UGH, HMMM ...’

Het gekuch kwam van recht voor haar. Toen zag Lúcia het pas. Daar, op een kleine tafel, stond een bijzonder pakketje. Een cadeau! Het was ingepakt met glanzend groen

papier en er zat een blauwe strik omheen. Had Hugo Flores haar hiernaartoe gelokt om haar een cadeautje te geven?

Plots begon de doos onrustig heen en weer te bewegen, en Lúcia zag dat het een pakket was met een deksel, dat steeds een stukje meer omhoog probeerde te komen. Maar de blauwe strik hield het tegen.

‘Help me even, Lúcia,’ klonk abuelo Hugo’s stem.

Terwijl ze de strik vastpakte en hem probeerde los te maken, kwam Dion steeds dichterbij. Lúcia had het nog steeds niet door.

Het lint zit wel erg strak, bedacht Lúcia. Ze probeerde nog meer kracht te zetten, en eindelijk kreeg ze beweging in de strik. De doos maakte een opgelucht geluid en bewoog nu nog harder heen en weer. Hij begon zelfs helemaal te schudden!

‘Wat doe je met die doos?’ klonk het achter haar.

Het cadeau hield abrupt op met bewegen, en Lúcia draaide zich met rechte rug om. Ze stond oog in oog met Dion. O help, wat deed hij hier?

Lúcia’s mond viel open terwijl ze een logisch antwoord probeerde te verzinnen, maar haar brein was helemaal leeg. Blanco. Er kwam niets!

Dion sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst en schudde zijn hoofd. ‘Ik heb je altijd al een vreemd kind gevonden, Lúcia Flores.’ Hij begon te lachen. ‘Moest je niet naar de wc?’

‘Ik ben niet vreemd,’ zei Lúcia. ‘Jij bent vreemd.’

Achter zich hoorde ze de doos opnieuw zacht zuchten. Ze drukte haar lippen op elkaar. Lúcia wist dat haar reactie zwak was, maar ze wist gewoon niet wat ze moest doen! Hier stond ze, in het rommelhok van het schoolgebouw. Eindelijk werd ze geroepen door haar grootvader. Abuelo Hugo had Lúcia nodig voor een nieuw avontuur! En uitgerekend nu moest haar vervelendste klasgenoot haar betrappen, net voordat ze weg kon glippen. Ze wist nog niet waar ze deze keer naartoe zou gaan, maar alles was mooier dan de normale wereld. De wereld van sterfelijken, zoals Lúcia’s grootvader die noemde.

Dion probeerde te ontdekken wat zich precies achter Lúcia’s rug bevond. ‘Wat zit er toch in dat pakketje?’ wilde hij weten.

‘Het is gewoon een doos,’ zei Lúcia, en ze probeerde Dion weg te duwen, het rommelhok uit. Dan kon ze alleen zijn en luisteren naar de instructies van haar grootvader. Zolang haar klasgenoot hier bleef, zou er niets gebeuren. En dan zou de meester vinden dat ze wel erg lang wegbleef en zou hij haar gaan zoeken. Misschien zou hij haar wel laten omroepen door de conciërge! Ze wilde niet terug naar de klas. Niet nu een nieuw avontuur op haar stond te wachten.

Hugo Flores begon ook ongeduldig te worden. De doos schudde weer, en doordat Lúcia de strik had losgemaakt, kwam het deksel nu helemaal omhoog. Maar Lúcia stond er nog steeds met haar rug naartoe. Ze zag er helemaal niets van. Het enige wat ze zag, was dat Dions ogen groot,

groter, **GROOTST** werden en dat zijn mond openviel. Snel draaide Lúcia zich om naar de tafel, waar het ingepakte cadeau stond. Het deksel lag ernaast en de doos leek wel kleine sprongetjes te maken. Net zoals een puppy die een snoepje wil.

‘Lúcia, het is nu echt tijd,’ zei abuelo Hugo.

Uit de doos scheen een fel wit licht. Lúcia wist precies wat ze moest doen. Toch was ze in tweestrijd. Die stomme Dion stond nog steeds achter haar! Ze schudde haar hoofd en besloot hem te negeren. Lúcia kon niet langer wachten.

‘Wat ... Wat gebeurt er?’ stamelde Dion, die nog steeds met grote ogen naar het tafereel stond te kijken.

Lúcia’s rechterhand ging langzaam in de doos, steeds verder. Ze voelde de kracht al aan haar vingertoppen. Het was zover! Lúcia’s hoofd werd door het cadeau heen getrokken, toen haar schouders, haar rechterarm ... Maar opeens voelde ze iets aan haar linkerhand, die nog in het rommelhok zweefde. Vingers die zich in die van haar verstrengelden. O nee!

Maar het was al te laat. Dion had haar hand vastgepakt, en nu ging hij met Lúcia mee. Er was geen weg meer terug! Hij zat achter Lúcia terwijl ze met de bocht mee naar rechts en dan naar links gleeed. Ze zaten in een grote dichte glijbaan. Eerst was het heel donker, en toen begonnen er allemaal lichtjes te branden. Het waren er wel honderden, alsof ze door een sterrenhemel gleden. Opnieuw gingen ze naar rechts en naar rechts en zelfs nóg meer naar rechts. Daar-

na nam de glijbaan een steile duik naar beneden. Lúcia en Dion zagen alle kleuren van de regenboog, en toen ... tientallen cadeautjes. Dozen met allemaal een andere kleur inpakpapier en een grote strik eromheen. Rood, blauw, groen, roze en zelfs goud!

‘Wat gebeurt er?’ Dions stem klonk hoog en angstig.

‘We gaan op avontuuuuuuuuuur!’ riep Lúcia terug. De u van ‘avontuur’ werd lang uitgerekt, omdat ze nu nog steiler en harder naar beneden gingen.

Plots ging de glijbaan weer langzamer. Lúcia en Dion maakten een zachte landing, en zagen toen dat ze op een wolk zaten. Niet zomaar een wolk: deze was roze! En hij rook naar ... suikerspin!

Dions ogen waren nog steeds groot. De arme jongen had geen idee wat hem overkwam.

Lúcia keek naar de wolk, die hen langzaam naar beneden bracht. Ze plukte aan de roze substantie. Plakkerig ... Lúcia bracht het roze plukje naar haar mond en nam een hap. ‘Het is echt een suikerspin!’ zei ze tegen Dion.

Even dacht Lúcia terug aan de vorige suikerspin die ze had gegeten, op de behekste kermis. Daar kreeg ze kleine elektrische schokjes van, en toen kropen er opeens allemaal kleine spinnetjes uit. Gelukkig gebeurde er nu niets.

Ze waren bijna bij de grond, en in de verte zag Lúcia al een bekend persoon aankomen. Iemand die haar inmiddels heel vertrouwd was.

De suikerspinwolk kwam tot stilstand en Lúcia en Dion

stapten ervanaf. Nu stonden ze op het treinperron waar Lúcia al vaker was geweest.

‘Dank u wel,’ zei ze tegen de plakkerige roze wolk.

Dion staarde nog steeds met grote ogen en open mond naar wat er voor hem gebeurde.

Lúcia pakte zijn kin beet en duwde zijn kaken op elkaar. ‘Waarom moest je nou mijn hand vastpakken?’ zei ze tegen hem.

‘Wat heb je met me gedaan?’ vroeg Dion, en hij zette twee stappen achteruit. Was hij soms ... bang voor haar?

‘Ik heb niets gedaan.’ Lúcia sloeg haar armen over elkaar. ‘Als jij mij niet had achtervolgd, was je nu nog op school geweest.’

Dion schudde zijn hoofd. ‘Dit is niet echt, dit is niet echt,’ fluisterde hij tegen zichzelf. Hij begon rondjes te draaien en te ijsberen. ‘Dit is een droom. Word wakker.’ Toen draaide hij zich weer om en liep zonder voor zich te kijken recht tegen de ronde buik van Johannes Groen de Heer de Con-
ducteur aan.

‘Ik kan je garanderen dat dit allesbehalve een droom is.’ Johannes draaide zich naar Lúcia toe. ‘Mag ik vragen wie deze verstekeling is?’

DE WELBEFAAMDE BETOVERDE CADEAUTJESTREIN

Johannes Groen de Heer de Conducteur liep een cirkeltje om Dion heen. Hij haalde zijn neus op en zijn mondhoe-
ken trokken naar opzij, alsof Dion het smerigste, meest
verwerpelijke was wat hij ooit had gezien. ‘Curieus,’ zei hij
terwijl hij met zijn duim en wijsvinger over zijn kin wreef.
Hij bleef maar rondjes om Dion heen draaien. Lúcia dacht
dat hij daar wel duizelig van zou worden.

‘Curieus?’ vroeg ze.

‘Zeer curieus,’ reageerde Johannes Groen de Heer de
Conducteur. ‘Dus dit is het vervelendste jongetje van de
klas. Dion Versteeg.’

Dions gezicht liep rood aan en er kwam stoom uit zijn
oren. ‘Vervelend?’ riep hij.

De forsgebouwde conducteur bleef eindelijk stilstaan.
Hij was er misschien niet duizelig van geworden, van al dat
rondjes draaien, maar Lúcia wel. En zij had er alleen maar
naar gekeken.

‘Dat is wat Lúcia zei,’ legde Johannes Groen de Heer de
Conducteur uit.

‘Wat? Ik zei niets!’ riep Lúcia uit.

Maar de conducteur knikte, waardoor zijn felgroene